

at i hvert Fald Vandet nedenfor Sønderbro altid har været regnet for Fjord. Efter den i den nugældende Ret fastslaaede Regel er Afgangen frit for enhver til Fiskeri paa Hav og Fjord, og man har fra ingen Side benægtet, at Fiskeriet stedse har været frit paa Fjorden fra Sønderbro og udefter kun med den Indskrænkning, som følger af Laksgeaardens Ret, nu fastslaaet ved Højesteretsdom af 27de November 1889, hvorefter der ikke maa uden særlig Udkomst drives Fiskeri mellem Laksgeaarden og Fjordens Munding ved Udby- høj paa en saadan Maade og ved saadanne Redstaber, at Fiskenes Opgang til Laksgeaarden derved hindres eller hemmes. Da Strækningen fra Randers til Laksgeaarden væsentlig kun bestaar af Aaens Hovedstrøm, har Laksgeaardens Privilegium faktisk været til Ginder for Udøvelsen af et hvilket som helst Fiskeri paa denne Strækning med Garn eller lignende Redstaber, der kunne „hindre eller hemme“ Fiskens Opgang.

Saa vel Ministeren som Udvalget har været klar paa, at ved Statens Overtagelse og den faktiske Nedlæggelse af Laksgeaarden maatte Fiskeriet paa Fjorden mellem Randers Sønderbro og Udbyhøj gøres frit for enhver under Lovens Kontrolbestemmelser.

Angaaende Strækningen fra Sønderbro til Bærum Høje gør en Anstuelse sig gældende saaledes, at da Vandet i gamle Dokumenter betegnes som Fjord, skal Afgangen til Fiskeriet der ogsaa være fri. Fra anden Side gøres gældende, at Vandet faktisk er en Aa, og at Lodsejerne nu indtræde i den ubegrænsede Eneret, naar Laksgeaardens Privilegium bortfalder.

En tredje Anstuelse er den, at Gudenaacns Karakter som Randers eneste Flod og sejlbare Vandvej er saa afvigende fra de øvrige Aaers, at Lodsejerne ikke have større Ret til Fiskeri i dette Vand end enhver anden, hvorfor Fiskeriet burde gives frit, saa langt Vandvejen gaar, det vil sige indtil Silkeborg, subsidiært ud for Trællebanen mellem Randers og Silkeborg indtil Midtstrøms.

Endvidere findes der dem, der mene, at Spørgsmaalet om Afgang til Fiskeri bør holdes uden for denne Lov, derved at det i Tvivlstilfælde afgøres gennem Domstolene efter de for hvert Sted forhaanden værende Forhold. Endelig har den Tanke været oppe at forbyde alt Garnfiskeri mellem Randers og Silkeborg Søerne, medens Fiskeri med Line gives frit.

Udvalget har ved Besøg i Silkeborg og paa Ny Mølle undersøgt Muligheden af paa disse Steder at anbringe Fiskepas og fundet de stedlige Forhold gode dertil. Fiskepas paa disse Steder ville kunne aabne Vej for Laks og Orred lige op til Standerborg. Herom og om Omfanget af den Ny Mølle tilkommende Eneret til Fiskeri har Udvalget forhandlet med Ministeren, ligesom man ogsaa har drøftet forskellige Planer om Anlæg til kunstig Fiskeavl for Statens Regning og en virksom Kontrol med Haandhævelsen af de gældende Regler for Ferskvandsfiskeriet overhovedet.

I Betragtning af, at man ikke paa nærværende Tidspunkt har kunnet naa at faa de heromhandlede Forhold ordnede ved Lov, saaledes at Laksgeaarden indtil videre drives af Staten paa det gamle Privilegium, har man henslillet til Ministeren ikke at fare strengere frem mod Fiskerne neden for Laksgeaarden, end Sagens Løb kræver, og saa vidt muligt at undgaa Opstemning af Vandet ved Laksgeaarden.

Moesstrup,
Formand.

M. Christensen,
Ordfører.